ఆ చిన్న పల్లెటూరిలో అదొక గుడిసె హోటలు. అలాంటివి అక్కడ మరో రెండు, మూడు ఉన్నా - కాస్త విశాలంగా ఉండి... అలికి ముగ్గులు పెట్టిన 'నారాయణ' హోటలుకే ఎక్కువగా జనం వస్తారు. పేరు నారాయణదైనా - నడిపేది మాత్రం అతని భార్య విమలమ్మ.

నారాయణ పగలు పెద్దమనిషే అయినా... రాత్రయితే చాలు 'చుక్క' పడనిదే ఇంటి ముఖం చూడడు.

దుకాణంలో వచ్చింది వచ్చినట్లు... నారాయణ త్రాగుడికి తగలెయ్యడంతో విమలమ్మ రంగంలోకి దిగక తప్పలేదు. తన ఆడపిల్లల్ని ముగ్గుర్నీ, ఓ కొడుకునీ సాయం తెచ్చుకుని. ఇడ్లీలు, వడలు, కారప్పూస లాంటి తినుబండారాలు కూడా చేసి హోటల్ని పెద్దది చేసింది.

ఆ సంపాదనతో ఇల్లు గడవడమే కాదు ప్రతిరోజూ ఎంతో కొంత బ్యాంకీలో వెయ్యాలని నిర్ణయించింది. కాస్తో కూస్తో చదువుకున్న మనిషేమో... కూలి పనులకు పోకుండా స్వంత వ్యాపారం సాగించింది.

రాత్రిళ్ళు నారాయణ త్రాగుడు మైకంలో తూలినా పగలు భార్య గీచిన గీటు దాటడు. కాబట్టి ఎంత పెట్టుబడికి... అంత లాభం అన్న రీతిలో వ్యాపారం గడిచిపోతోంది.

ఆ వూళ్ళో కొత్తగా మండలాఫీసులు వెలియడంతో గిరాకీలు బాగా పెరిగినయ్. ఓ ప్రాథమిక ఆరోగ్య కేంద్రం కూడా ఉండటంతో 'జీతాలనాడు' వచ్చిపోయే వాళ్ళతో కళకళలాడిపోతూ ఉంటుంది.

అన్ని గ్రామాల నుంచి అందరూ ఆ రోజు జీతాలకు వస్తారు. అందరూ ఒక్కసారిగా కలుసుకోవడం నెలలో అదే రోజు కాబట్టి- కాస్సేపు విశాలంగా ఉన్న ఈ 'టీ' దుకాణంలో కూర్చుని పిచ్చాపాటీ మాట్లాడుకుంటూ విమలమ్మకి గిరాకీ కలిగిస్తుంటారు.

జీతాలనాడు విమలమ్మ ఎప్పటి అయిటమ్స్‌తోపాటు మిరపకాయ బజ్జీలు ప్రత్యేకించి చేస్తుంది. అది ఆమె ప్రత్యేకత.

విమలమ్మ ఆడవాళ్ళను 'అక్కా... వదినా' అంటూ, మగవాళ్ళను 'అన్నా' అంటూ వరుసలు కలుపుకుంటూ వాళ్ళకు కావలసినవి వెంటవెంటనే సప్లై చేస్తూ వాళ్ళకు దగ్గర వ ని షిలానే

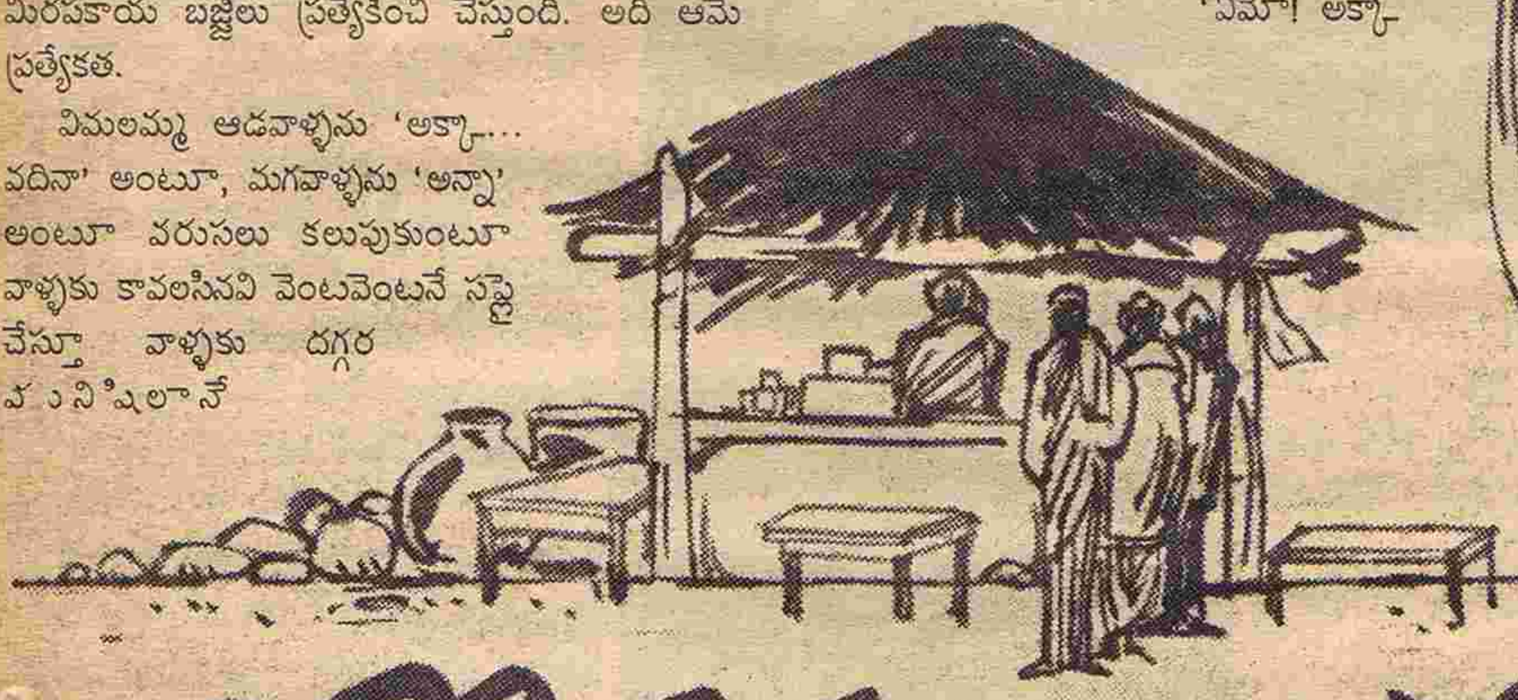

జీవన విలువలు

— పి.ఎల్.ఎన్. మంగారత్నం

మెలుగుతుంది.

కాబట్టి ఉద్యోగాలు చేస్తున్న ఆడవాళ్ళు కూడా మొహమాటం లేకుండా ఆ గుడిసె హోటలుకి వచ్చి వెళుతుంటారు.

పైగా బస్‌స్టాపులో ఉందేమో గిరాకీలకు లోటు లేదు. సాయంత్రం అయిదు కావొస్తోంది.

చలికాలమేమో... చలితోపాటు చీకటి మూసుకొస్తోంది. అటు గిరాకీలను చూసుకుంటూనే దుకాణం బయటకి వచ్చి... బయట చిన్నతనంలో చిలిపిగా... అల్లరిగా ఎగురుతున్న కూతుర్ని చూసింది విమలమ్మ.

'నర్మదా! ఆ మేక పిల్లలను కట్టెయ్యవే! తల్లి కాడికి పోగల' చెప్పింది.

'అయ్య పాలు తీస్తుండులే' చెప్పింది కూతురు. తన ఆటల్లో మార్పు లేకుండా దాన్ని కట్టాల్సిన పనిలేదులే అన్నట్లు.

'నువ్వా గంతులేంది? ఆపి లోపలికి రా! పన్లు లేవనుకున్నవా?' పిలిచింది.

'వస్తలే. గీ పూలు తెంపాలె' దుకాణం ముందు ఆసరా కోసం పాతిన గుంజకు పాకించిన సన్నజాజి తీగెకు ఉన్న పూలు అందుకోడానికి నేల మీద నుంచి ఎగిరెగిరి అందుకుంటుంది నర్మద.

ఆ గంతులేసే మేకపిల్లలానే అమాయకంగా ఉంది ఆమె ముఖం. పట్టుమని పన్నెండేళ్ళు లేవు. అపుడే ఇంటి బాధ్యతలు.

తల్లి ఇంకా బయటే నిలబడి ఉండటం చూసి 'గా బాసన్లు బయట తొట్టికాడెయ్యి. నే తోముతలే' చెప్పింది.

ఇంకా ఎగిరి పూలు అందుకునే ప్రయత్నంలోనే.

'నువ్వు సల్లగుండ. ఏ ఎగురుడు సల్లగుండ. రేపు 'వేణు' మావొచ్చిండంటే... సూడు... గప్పుడు సక్కగవుతవ్!' మురిపెంగా కూతుర్ని చూస్తూ ముచ్చట పడింది విమలమ్మ.

పిల్లకు వయసొస్తుంది. ఏ వయస్సులో జరగాల్సిన ముచ్చట ఆ వయస్సులో జరగాలి. కాబట్టి నా బాధ్యతను నేను ఇపుడే తీర్చుకుంటున్నాను అన్న ధీమా కనిపించింది ఆమె కళ్ళలో.

'నేను వేణు మామను చేసుకోను' బుంగమూతి పెట్టింది నర్మద. పూలు కోయడం మానేసి, కోసినవి చేతితో తీసుకుంది.

'అప్పుడే ఈ పిల్లకు పెళ్ళా? టెంత్తయినా చదివించవేమిటి విమలమ్మా' అడిగింది హెడ్‌నర్సు రాజమణి టిఫిను ముగించి కాఫీ గ్లాసు అందుకుంటూ.

పదవ తరగతి పాసైతే ఉద్యోగానికి అర్హత లభిస్తుందని ఆమె ఆలోచన.

'ఆ... ఏడ సదివిస్తమొదినా? ఒక్కొక్కళ్ళనీ ఎల్లగొట్టనిక్కే సాలొస్తుంది పేణం' చెప్పింది విమలమ్మ.

'అయినా సరే... పది చదివించు. ఆ తరువాతే పెళ్ళి' చెప్పింది రాజమణి.

రాజమణి ఆంటీ వైపు మెరసే కళ్ళతో చూసింది ఆ పిల్ల.

'దాన్ని పది సదివిస్తే... అంతకన్నా ఎక్కువ సదివినోణ్ని ఏడ నుంచి తేవాలె. ఎంత బెట్టి తేవాలె? మా అన్న సంగతి తెలిసినదాయె!' తన పరిస్థితిని వివరిస్తున్నట్లు ఎద్దేవా చేసింది.

నిజమే. పేత కష్టాలు పేతవి.

'మనిషికి చదువుండాలి విమలమ్మా! మేం చూడు ఏదో కాస్త చదువుకోబట్టే గదా. ఇలా బయటికి వచ్చాం. మా నాయనకు మాత్రం ఏముండి చదివించిండు' చెప్పింది హెల్త్ విజిటర్ వనజ.

'ఏమో! అక్కా

అంధర్లల్లనే అంటున్నారు. కానీ... కాడిబరువు మోసెటోనికే తెలుస్తది. కొట్లో వచ్చింది వచ్చినట్లేనా? రోజూ ఎంతో కొంత బ్యాంకిలో వేస్తుంటే... ఇప్పటికి పదివేలయ్యింది. అదీ దాని కోసమే పెట్టినమ్. ఇంకా చిన్నదుంది. దాని సంగతి జూడాలె'

'పెద్దపిల్లను ఎనిమిది వేలకు ఎల్లగొట్టినమ్. దగ్గరోన్ని చూసి. దీని కాడికొచ్చేసరికి రేట్లు అందుబాటులో లెవ్వయ్యి' చెప్పుకు పోతుంది విమలమ్మ.

అక్కడే పందిరిగుంజకు ఆనుకుని పూలు కట్టుకుంటున్న పెళ్ళికి తనవు గురించే మాట్లాడుకోవడంతో సిగ్గు ముంచుకొచ్చింది. సిగ్గుని దాచుకోలేక అల్లరిగా కాస్త గట్టిగా అరిచి చెప్పింది.

'నేను 'వేణు' మావని చేసుకోను... చేసుకోను... చేసుకోను' అని.

అక్కడ ఉన్నవాళ్ళు ఆ మాటలకే నవ్వుకున్నారు.

'ఇప్పటి పిల్లలే వేరు' వ్యాఖ్యానించారు ఎవరో.

'అస్తమానం అలా అనకు. అదే నిజమై కూర్చుంటుంది' మందలించాడు నారాయణ అప్పుడే మేకపాలు తీసుకుని వస్తూ.

అనుకున్న సంబంధం తప్పిపోతే మరో సంబంధం కుదర్చడం తనవల్ల కాకపోవచ్చన్న భయం అతని మాటల్లో ధ్వనించింది.

అతను అలా అనేసరికి ఆ పిల్లకు నిజంగానే కోపం వచ్చింది.

'గీ పూలు నాకే మొద్దు' సగం కట్టిన మాలను తల్లి మీదికి విసిరికొట్టింది. అంతే వేగంతో గుడిసెలోంచి బయటకి పరుగు తీసింది. ప్రక్కనే ఉన్న డాబా ఇంటికి

తన దోస్తు కోసం.

'సూడు వదినా! దాని కోపం' అంది విమలమ్మ బుగ్గన వేలు వేసుకుని పెద్దదయిన రాజమణిని ఉద్దేశించి.

'అయినా ఆడు ఎవ్వరు? నా సొంత తమ్ముడు. అందరికన్నా చిన్నోడు. మా నాయన సదూకోమంటే సదూకోలేదు. మెకానిక్కు పని నేర్చిండు పట్నాంల. ఇపుడు ఆడనే స్వంతంగా సాపు పెట్టాలని సూస్తుండు'

'సాపు పెట్టాలంటే పెట్టుబడి కావాలి'

'ఇయ్యాల రేపు పెండ్లి కొడుకులంటే మాటలా? ముప్పై ఇస్తవా? నలభై ఇస్తవా? అంటున్నారు. మనకాడున్న పదకొచ్చెటోడెవ్వడు? అదేదో ఆడికే ఇచ్చి... పిల్లనిద్దమంటే ఇదేమో ఇట్లంటుంది'

'చిన్నపుడు ఎత్తుకు పెంచిన... ఎట్ల చేసుకోను అని ఆడూ అంటుండు'

'అయినా ఈ ఏడాదికి ఆగుతంలే... వచ్చే ఏడాదికి మాటలు' టీ గ్లాసు అందరికీ అందిస్తూ చెప్పింది.

అక్కడ ఉన్న వాళ్ళు అంతా శ్రోతలే అయ్యారు. బస్సులు వస్తున్నాయి.

పోత ఎన్నాయి.

ఖాళీ అయిన జాగా లు కొత్త వాళ్ళతో నిండుకుంటున్నాయి.

అయినా విమలమ్మ వాక్ ప్రవాహం ఆగడంలేదు. అందరికీ అన్నీ సమకూరుస్తూనే.

'పెద్దది చెప్పినట్లే వింది. అయినోడికే ఇచ్చినం. మా ఎడ్ల పనే చేస్తడు. ఇదీ మా పుట్టింటికే పోతే... సాలు. అయినోళ్ళయితే కష్టమొచ్చినా సుఖమొచ్చినా కడుపులో పెట్టుకుని సూసుకుంటారు'

'అదే బయటోడయితే... ఎన్ని ఇంట లేదు. పేపరు తెరిస్తే అయ్యేనాయె' తిరుగులేని విమర్శ చేసింది.

దీనిని ఎవ్వరూ ఖండించలేదు.

'నిజమే' అన్నారు కూడా.

విమలమ్మ దుకాణానికి పేపరు కూడా తెప్పిస్తుంది. ఏమీ తోచనివాళ్ళు కూడా పేపరు చదివే నెపంతో ఓ టీ త్రాగిపోతాడు.

అదీ వ్యాపార రహస్యమే.

లోటు ఆర్థిక పరిస్థితికి... వరకట్నపు చావులకే అవినాభావ సంబంధం తెలియజేస్తున్నాయి పేపర్లు.

అప్పటివరకూ అక్కడే కూర్చుని బస్సు కోసం ఎదురుచూస్తున్న 'జీవన'కి ఒక్కసారిగా మనసు మేలుకున్నట్లయ్యింది.

జీవన సత్యాలు... ఎంత చక్కగా కాచి వడపోసింది, పల్లెటూరి మనిషే అయినా.

ఎంత చెట్టుకి అంత గాలన్నట్లు ఏ స్థాయిలో మనుషులు ఆ స్థాయిలో ఆలోచిస్తారు. మనిషి ఏ స్థాయిలో ఉండి ఆలోచించినా... రేపటిరోజు బాగుండాలనే.

కుటుంబ ఆర్థిక స్థితి జీవితాన్ని ప్రభావితం చేస్తుంది. అలాగే తన ఆర్థిక స్థితి తన జీవితాన్ని ప్రభావితం చేసింది. రేపటి రోజు మీద ఆశ లేకుండా చేసింది.

ఏ సంబంధం వచ్చినా 'అమ్మాయి నచ్చింది. కానీ పెట్టిపోతలే సరిగా లేవు' అంటూ వెళ్ళిపోయారు.

వివాహానికి ముందుగానే ఉద్యోగం ఉండడంతో తండ్రి ఇవ్వగలిగే కట్నానికి వచ్చిన వాడినే చేసుకుంది. అతనికి ఏ విధమైన సంపాదనా లేకపోయినా.

ఈ రోజున లేకపోతే ఏమయ్యింది. రేపటి రోజున రాకపోతుందా? అని సరిపెట్టుకుంది. ఆ సరిపెట్టుకోవడం... సరిపెట్టుకోవడం, జీవితాంతం సరిపెట్టుకునే విధంగానే చేసాడు.

ఏమైనా అంటే-

'నాకు నీ దగ్గర ఉండాల్సిన అవసరం ఏమిటి? నీకు ఎక్కడికి ట్రాన్స్‌ఫర్ అయి వెళితే అక్కడికి వస్తున్నాను. అది చాలదూ. అయినా... నాకు ఎవడి దగ్గరికో పోయి ఉద్యోగం చేయాల్సిన అవసరం లేదు' అనేవాడు.

ఆలికి చీర కొనడం ఊరికి ఉద్ధరింపు అన్నట్లు.

ఆ మాటా నిజమే. అతని ఆర్థిక పరిస్థితి 'జీవన' కుటుంబ ఆర్థిక పరిస్థితి కంటే మెరుగైనదే.

(మిగతా 14వ పేజిలో...)

(11వ పేజీ- కథ-తరువాయి)

అయితే తల్లికి జడిసి - వట్టి చేతులతోనే డాంబికంగా... ఓ భర్తగా జీవన జీవితంలోకి అడుగుపెట్టాడు.

కూర్చుని తింటే కొండలైనా కరుగుతా యన్నట్లు.

వివాహ బంధానికి ప్రతిఫలంగా ఇద్దరు పిల్లలతో తిని తిరిగే భర్తతో కాలం నెట్టుకొస్తుంది.

ఆమె సంపాదన మీద బ్రతుకుతూ కూడా, ఆమె తల్లిదండ్రులను ఏ విధంగానైనా కించపరుస్తూ మాట్లాడుతుంటాడు.

మింగమెతుకు లేకపోయినా... మీసాలకు సంపెంగ నూనె అన్నట్లు డాంబికంగా బ్రతికేస్తున్నాడు.

అత్త కూడా కొడుక్కి తక్కువ కాదన్నట్లు - సెలవు పెట్టి ఊరికి వెళ్ళినా కోడలుతో మాటైనా మాట్లాడకుండానే సాగనంపేస్తుంది.

అందుకే జీవన గత కొద్దికాలంగా తన చిన్ననాటి జ్ఞాపకాలను గురించి గాని, తల్లిదండ్రులను గురించి గాని, ఇంట్లో మాట్లాడటం మానేసింది.

తన మనస్సుని ఆకులు లేని మోడులా మార్చేసుకుంది.

తన భర్తకు తన వాళ్ళను గురించి మాట్లాడే అవకాశం ఇవ్వకూడదని. అలాంటిది ఆ సంభాషణ ఆమె మనస్సుని తట్టిలేపింది.

'అయిన వాళ్ళయితే... ఇంటికొచ్చిన ఆడపిల్లను అపురూపంగానే చూసుకుంటారు' ఆ మాటే పదేపదే గుర్తు చేసుకోసాగింది.

తమ బంధువుల్లో తను ఒక్కతే. బయట సంబంధాన్ని చేసుకుంది. కాస్త చదువుకోవడంతో చదువుకున్న వాళ్ళే కావాలని.

అందరూ జీవితానికి విలువనిచ్చి... బంధుత్వాన్ని కాపాడుకున్నారు. ఎప్పుడూ ఏడ్చే తన భర్త వలన తను తన బంధువులకు దూరం అయ్యింది.

తను ఇంటికి డబ్బు సంపాదించే యంత్రం.

ఇలా తన ఒంట్లో ఓపిక ఉన్నంతవరకూ సంపాదించగలదు. అది లేని రోజున... ఎందుకైనా మంచాన్న పడితే తనను చూసేదెవరు?

అసలు తన జీతం తనది... తన పిల్లలది. కాళ్ళు చేతులూ సక్రమంగా ఉన్న భర్త కోసం కూడా తను కష్టపడాలా?

భరించువాడు భర్త గాని... భరింపబడేవాడు కాదు గదా! అటువంటపుడు జీవితానికి ఇంతగా భయపడాలా?

రోజురోజుకి బ్రతుకుపట్ల అభద్రతా భావం పెరిగిపోతోంది.

ఏమైనా అంటే భర్త 'వాళ్ళ ఇంటికి' పోతాడని ఒకప్పుడు భయపడింది. ఓసారి అలాగే పిల్లల్ని... తనని వదిలి వెళ్ళిపోయి ఆరునెలలు ఉండిపోయాడు. అపుడు పిల్లలతో ఒంటరిగా ఎంతో అవస్థ పడింది. బయట ప్రపంచం నుంచి కూడా ఎన్నో విమర్శల్ని ఎదుర్కొంది.

**ఏమైనా అంటే భర్త 'వాళ్ళ ఇంటికి' పోతాడని ఒకప్పుడు భయపడింది.
ఓసారి అలాగే పిల్లల్ని... తనని వదిలి వెళ్ళిపోయి ఆరునెలలు
ఉండిపోయాడు. అపుడు పిల్లలతో ఒంటరిగా ఎంతో అవస్థ పడింది.
బయట ప్రపంచం నుంచి కూడా ఎన్నో విమర్శల్ని ఎదుర్కొంది.
మళ్ళీ మళ్ళీ అలాంటి పరిస్థితి రాకూడదని జీవితంతో రాజీపడింది.
కానీ అలాంటి తిరోగమనం... భవిష్యత్తుకు పురోగమనం కాగలదా?
కాఫీ హోటల్‌లో సంభాషణ ఆమె మనస్సుపై ప్రభావం చూపింది.**

మళ్ళీ మళ్ళీ అలాంటి పరిస్థితి రాకూడదని జీవితంతో రాజీపడింది.

కానీ అలాంటి తిరోగమనం... భవిష్యత్తుకు పురోగమనం కాగలదా? కాఫీ హోటల్‌లో సంభాషణ ఆమె మనస్సుపై ప్రభావం చూపింది.

కాబట్టి పరిస్థితులలో కావాలనుకుంది. గొర్రెతోక బెత్తెడే అని జీవితాంతం సరిపెట్టుకోవాలని లేదు. ప్రత్యామ్నాయాలు చాలానే ఉంటాయి.

కావలసిందల్లా కాస్త గుండె ధైర్యమే.

భర్తకు నచ్చజెప్పడానికి ప్రయత్నించింది.

'పిల్లలు పెద్దవాళ్ళవుతున్నారు. వాళ్ళను స్కూళ్ళలో వెయ్యాలి... మీరూ ఏదైనా పనిచేస్తే... ఇంకాస్త మంచి స్కూళ్ళలో వెయ్యగలుగుతాం' మొదలుపెట్టింది.

ఆదిలోనే గండి కొట్టినట్లు 'ఫీజులు ఎక్కువ వసూలు చేసేవే మంచి స్కూళ్ళా? ఇంటి ప్రక్కది బాగాలేదా?' వేళాకోళం చేశాడు.

'అలా అని కాదు. మనకీ కాస్త డబ్బు ఇబ్బందులు తొలగుతాయి కదా'

ఆ మాటకి అతనికి వొళ్ళు మండుకొచ్చింది.

'నాకు అలాంటి అవసరం లేదని చెప్పాను కదా!' అన్నాడు జేవురించిన ముఖంతో.

'మీకు అవసరం లేకపోవచ్చు. కానీ ఇంటికి డబ్బు అవసరం. నా జీతం అన్ని అవసరాలకీ సరిపోవడం లేదు... మీరూ చదువుకున్నవారే... ఇంటి పరిస్థితులు అర్థం చేసుకోగలగాలి' జీవన శాంతంగానే అంది.

'మళ్ళీ మొదటికే వచ్చావా? అనవసరంగా వాగావంటే తంతాను... నేను ఉండడం ఇష్టం లేదంటే చెప్పు. మా ఇంటికి పోతాను' అస్త్రాన్ని ప్రయోగించాడు.

ఆ మాటలకి కళ్ళలో నీళ్ళు తిరిగినా నిభాయించుకుంది.

'మీరు మీ ఇంటికి వెళ్ళిపోవడమే సమస్యలకి పరిష్కారమా? పిల్లల్ని గురించి ఆలోచించాలిగా' దుఃఖాన్ని గొంతులోనే దాచుకునే ప్రయత్నంలో.

'పిల్లలు... జల్లలూ... నాకేం అవసరం లేదు. చదువుకుంటారో మానుకుంటారో? నాకు అంతకన్నా తెలీదు' మంచమెక్కి కాలుమీద కాలు వేసుకుని తన్ని పట్టుకుని పట్టుకున్నాడు.

ఇంత బాధ్యతలేని తనం... తన జీవితానికి ప్రతిబంధకం అయ్యింది. అటువంటి భర్త తన దగ్గర లేకపోతే ఏం?

'అదే మీ నిర్ణయం అయితే... మీ ఇష్టం' చెప్పింది స్థిరంగా.

ఒకసారి ఎదురైన పరిస్థితే.

కొత్తగా ఎదుర్కోవాల్సిన కష్టం పెద్దగా ఏమీ ఉండదు.

జీవన నుంచి అటువంటి మాట వస్తుందని అనుకోలేదు ఆ భర్త పుంగవుడు.

ఒక్క ఉదుటున లేచాడు. పెద్దపులిలా మీద పడబోయాడు. ఆ వూపుకే జారిన పంచె, కాళ్ళకి అడ్డం పడటంతో దాన్ని సరిచేసుకుంటూ, 'నువ్వుగాని... నీ బాబుగాని మా ఇంటికి వచ్చారో చంపేస్తాను' ఆవేశంతో ఊగిపోయాడు.

అందుబాటులో ఉంటే అందుకునేవాడే.

'ఈసారి ఎవ్వరూ రారు. ఇంటి ఖర్చులు తగ్గినందుకే... సంతోషిస్తాను' చెప్పింది జీవన.

అదీ ఎదురుచూడని సమాధానమే.

ఆఫీసుకి వెళుతూ, 'ఇదిగోండి దారి ఖర్చులు' రెండువందలు తీసి టేబుల్ మీద పెడుతూ చెప్పింది.

మంచం మీద ఉన్న వ్యక్తిలో చలనం లేదు.

పిల్లలు ముందే స్కూలుకి వెళ్ళిపోయారు.

ఊటలా ఊరే కన్నీటిని దిగమింగుకుంటూ ఆఫీసుకి వెళ్ళింది. కాలం ఎవ్వరి కోసం ఆగదన్నట్లు... సాయంకాలం గడిచింది.

జీవన డ్యూటీ నుంచి తిరిగి వచ్చింది, గుండె బరువుతో. మళ్ళీ తను ఇదివరకటి కష్టమే పడాలి కాబోలు అనుకుంటూ.

ఇంటి తలుపులు తెరిచే ఉన్నాయి.

పిల్లలు వీధిలో ఆడుకుంటున్నారు.

మంచం మీద మనిషి... అదే భంగిమలో శేషపాన్పుపై పవళించిన విష్ణుమూర్తిలా పడుకుని ఉన్నాడు.

టేబుల్ మీద వంద కాగితాలు రెండూ బరువు లేక రెపరెపలాడుతున్నాయి. గుండె భారం తగ్గింది, ఇంటికి తాళం లేనందుకు.

అలా అని పరిస్థితి పునరావృతం కాకూడదు గదా!

'డబ్బులు అలానే ఉన్నాయేం?' అడిగింది.

సమాధానం లేదు.

'ఈ ఊరిలో ఉండాలనుకుంటే ఏదైనా పని చెయ్యక తప్పదు. మళ్ళీమళ్ళీ ఇలాంటి మాటలు రాకూడదు ఇంట్లో. ఇప్పుడైనా ఆలోచించుకోవచ్చు' చెప్పింది డబ్బు తీసి లోపల పెడుతూ.

సమాధానం లేదు.

ఆ మర్నాడు-

ఆమెతోపాటే బయలుదేరాడు... భాగ్యనగరంలో ఉద్యోగాల వేటకు. అవును మరి 'ఏదీ తనంత తానై నీ దరికి రాదు' అన్నట్లు.

★

'ఛార్జ్‌షీట్' ఆసక్తికరంగా ఉంది

ఏప్రిల్ 19, ఆదివారం అనుబంధంలో క్రైం కథ 'ఛార్జ్‌షీట్' ఆసక్తికరంగా ఉంది. నిర్దోషి శైలేష్‌కుమార్‌ను హంతకుడిగా ఎస్సై రమేష్‌కుమార్ చిత్రించిన తీరును ఎంతో అద్భుతంగా మలిచారు. భావనలో కవితలు 'జగమే మాయ' 'కన్నీటి పాట' బాగున్నాయి. అలాగే కవర్‌స్టోరీ 'గురిపెట్టిన ఘోరి' వ్యాసం పాకిస్తాన్ చేస్తున్న ప్రయత్నాలను సవివరంగా తెలుపుతూనే భారతదేశ సామర్థ్యాన్ని కూడా కళ్ళ ముందుంచింది. శత్రుదేశం చేస్తున్న కుట్రలను, కుతంత్రాలను స్వార్థపర రాజకీయ బుద్ధితో ఆలోచించక దేశాభిమానంతో ప్రతి పార్టీ, ప్రతి పౌరుడు ఆత్మవిశ్వాసంతో ఎదురుదెబ్బ తీయాల్సిన అవసరం ఎంతైనా ఉంది.

-గుంటోజు సత్యం (భూదాన్‌పోచంపల్లి)

'కొంటెకోణం'

ఆదివారం అనుబంధంలో శ్రీభగవాన్‌గారి 'కొంటెకోణం' కార్టూన్లు బాగుంటున్నాయి. వేసవి తాపంతో వేగిపోతున్న మా హృదయాల్లో పన్నీటి జల్లుల్ని కురిపిస్తున్నాయి.

-మంకు శ్రీను (కొవ్వూరు)

కవితలు బాగున్నాయి

ఏప్రిల్ 19, ఆదివారం అనుబంధంలో 'మీ గురించి ఇతరులేమను కుంటున్నారు?' చాలా ఆసక్తికరంగా ఉంది. ప్రతి ఒక్కరు ఈ స్కోరింగ్‌తో తమ గురించి తెలుసుకొనేలా ఉంది. ఇంత మంచి ఆర్టికల్ అందించినందుకు ధన్యవాదాలు. అలాగే భావనలోని కవితలు బాగున్నాయి.

-విక్కీ (ఎల్.ఎం.డి.కాలనీ)

'ఏది ఆధునికత?'

ఏప్రిల్ 12, ఆదివారం అనుబంధంలో 'ఏది ఆధునికత?' వ్యాసం మా ఇంటిల్లిపాదినీ అలరించింది. ఆధునికత పేరుతో విచ్చలవిడితనాన్ని అలవరచుకోవడం భారతీయ సంస్కృతీ సంప్రదాయాలకే విరుద్ధం. కనీకనపడని అందమే నిజమైన అందం అన్నది మరువకూడదు.

-జి.సత్యం (నల్గొండ)

కవిత బావుంది

ఏప్రిల్ 5, ఆదివారం అనుబంధం 'భావన'లో ప్రచురించిన 'చాటింపోడు' కవిత సూపర్బ్. 'కోటి విద్యలు కూటి కోసమే' అనడానికి అర్థం పట్టిందీ కవిత. మినిస్టర్‌గారు వచ్చాక చాటింపోడు కాల్చిపడేసిన చుట్టముక్క అవుతాడు అన్న మాట పాఠకుల్ని ఎంతగానో ఆకట్టుకుంది.

-గెద్దాడ నరసింహశాస్త్రి (నడవపల్లి)

కవర్‌స్టోరీ

ఏప్రిల్ 6, ఆదివారం అనుబంధంలో టి.వి.ఆర్.గారి కవర్‌స్టోరీ 'మరణశిక్షలే గుణపాఠమా'లో మాకు తెలియని ఎన్నో విషయాలు తెలుసుకున్నాం. మరణశిక్ష పడిన తొలి మహిళ 'మాలినాథాక్' గురించి చదివిన తర్వాత మరణశిక్షంటేనే మన దేశంలో ఉండకూడదు అనిపించింది. ఇదే వ్యాసంలో 'స్వతంత్ర భారతంలో తొలి మరణశిక్ష' శీర్షికలో మహాత్మాగాంధీని హత్యచేసిన గాడ్సే గురించి తెలుసుకున్నాక మరణశిక్ష ఈ దేశంలో ఉండాలనిపించింది. ఏమైనా మరణశిక్ష గూర్చి ఇన్ని వివరాలు అందించినందుకు ధన్యవాదాలు. పాప్‌కార్నర్‌లో జోక్స్ బావుంటున్నాయి.

-ఖండభట్లు శ్రీనివాసరాజు (పడాల)

పాప్‌కార్నర్

మరణశిక్ష వల్ల వచ్చే మార్పేమీ లేదు. ఏదో కోపంలో చేసిన తప్పుకు ప్రాణాలు తీయడం అర్థంలేని పని. మరణశిక్షలే గుణపాఠమా' కవర్‌స్టోరీ బావుంది. దేవుడితో పెళ్ళి, బ్రతుకు మాత్రం నరకం చదువుతోంటే వారు అనుభవిస్తున్న జీవితం ఎంత బాధాకరమైందో తెలుస్తోంది. పాప్‌కార్నర్‌లో జోకులు ఉత్తేజ పరుస్తున్నాయి.

-శ్రీమతి పి.పద్మావతి (రాయపల్లి)

కవితల్ని పెంచండి

కార్టూన్స్ మరిన్ని ప్రచురించండి. 'పాప్‌కార్నర్' బాగుంటోంది. జోక్స్ కడుపుబ్బ నవ్విస్తున్నాయి. భావనలో కవితల్ని పెంచండి.

-పి.కరుణ (తెనాలి)

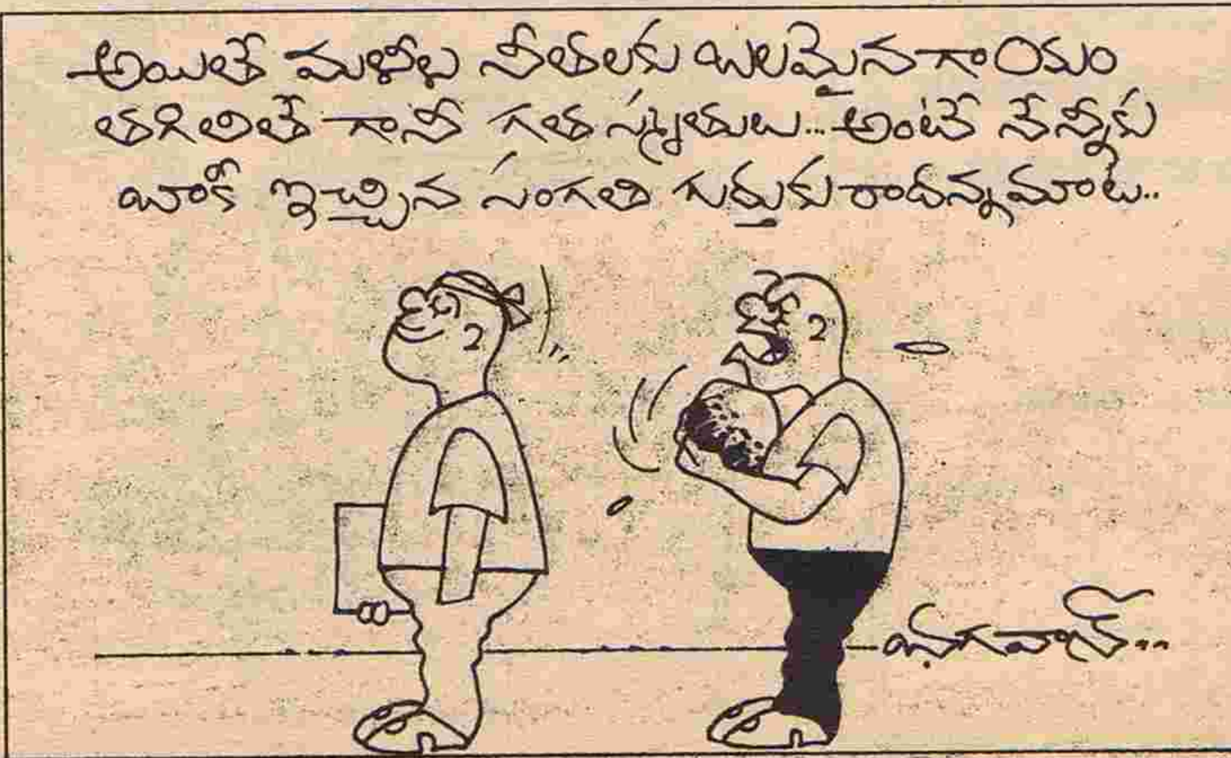

ఇంట ఓడి రచ్చ గెలిచిన మహామహులు

కామం అనేది మానవుడు తట్టుకోలేని ఒక శారీరక రుగ్మత అంటాడు టాల్‌స్టాయ్. మనిషి భూకంపాలను, అగ్నిపర్వతం వెళ్ళగ్రక్కే లావాను, సముద్రపు ఉప్పెనను, ప్రకృతి బీభత్సాలను తట్టుకోగల్గినా అతి దారుణమైన, మానసికంగా నరకప్రాయమైన పడగ్గదిలో లోపాలను లేక పడగ్గదిలో వైఫల్యాలను తట్టుకోవడం కష్టం అంటాడాయన. ఎందుకంటే టాల్‌స్టాయ్‌కు రచనలపై ఉన్న శ్రద్ధ కంటే లైంగిక కార్యం మీదున్న శ్రద్ధ, ఆసక్తి తక్కువ. ఆయన భార్య అతడ్ని పడగ్గదిలో వేధిస్తూ ఇంకా తను తృప్తి పొందలేదనేదట. ఈ బాధలు పడలేని ఆ మహారచయిత ఆవిడ నుండి దూరంగా పారిపోవడానికి రైలెక్కాడు. అయితే అదే రైలులో ఎక్కిన ఆయన భార్య అతాడ్ని చూసి, నానా మాటలు అని రైలు దింపి చరచరా లాక్కొళ్ళిందట. చివరకు టాల్‌స్టాయ్ తన భార్యను కామయుద్ధంలో జయించినందుకు రుజువుగా ఆమె గర్భం దాల్చడం జరిగింది. అంతటి మహారచయిత సైతం తన భార్యను తృప్తిపరచలేక ఆమె గయ్యాళితనానికి బెదిరి పారిపోవడం జరిగింది. చివరకు రైల్వే ప్లాట్‌ఫారంపై గల బెంచీ మీద ప్రాణాలు వదిలిన టాల్‌స్టాయ్ రచనల్లో విజయం సాధించాడే తప్ప భార్య విషయంలో మాత్రం విజయం సాధించలేక పోవడం విచారించదగ్గ విషయమే.

వర్జీనియా ఉల్ఫ్ ఎక్కని రచయిత్రే కాక, అందమైన స్త్రీ. తన 16వ ఏట నుండి తనకంటూ ఏ ఆత్మీయుడు దొరక్క, అనేక మందితో తానెవ్వరో తెలియనివ్వక అనేక చీకటి రాత్రిళ్ళు ఆనంద డోలికల్లో ఊయలలూగాసాగింది. తర్వాత తన 30వ ఏట వివాహం చేసుకున్న వర్జీనియా ఉల్ఫ్ తన భర్త సంపర్కంతో తను సరైన ఆనందం అనుభవించ లేకపోతున్నానని తన డైరీలో రాసుకున్నది. ఉల్ఫ్ సహ రచయిత్రి శాన్‌విల్లవెస్ట్‌తో పరిచయం పెంచుకుని, ఆమెతో స్వలింగ సంపర్కం పెట్టుకుంది. తన భర్త కంటే విల్లివెస్ట్ దగ్గరే తను ఎక్కువ తృప్తి పొందుతున్నాననేది ఉల్ఫ్. స్త్రీ రచయిత్రులలో ఉల్ఫ్, వెస్ట్ ఇద్దరూ చాలా సంవత్సరాలుగా స్నేహంగా ఉండటమే కాకుండా స్వలింగ సంపర్క రచయిత్రులుగా పేరుపడ్డారు.

అలెగ్జాండర్ డ్యూమస్ పేరు వినని వారు ఉండరు. సెక్స్‌లో అతడొక సామాన్యుడే. ఓ రాత్రి తను ఇంటికి రానని చెప్పి వెళ్ళి మరో అర్ధగంటలోపే రావలసి వచ్చింది. ఆ సమయంలో డ్యూమస్ భార్య అతని స్నేహితుడితో పడగ్గదిలో శృంగార క్రీడలో మునిగితేల్తోంది. తన దగ్గర పొందే శారీరక ఆనందం కంటే తన స్నేహితుడి వద్ద మరింత ఆనందం అనుభవిస్తున్న తన భార్యను ఏమీ అనకపోగా, ఆ స్నేహితుడ్ని ఆ రాత్రి ఆమెతో గడపడానికి అవకాశం ఇచ్చాడు. ఈ విషయాన్ని ప్రశ్నించిన తన మిత్రులతో 'ఇద్దరు ఆత్మీయులైన స్నేహితులు ఒక ఆడదాని పొందు కోసం తగాదా ఎందుకు పడాలి?' అని ఎదురు ప్రశ్నవేశాడు డ్యూమా. అలాగే డ్యూమా తన కొడుకు విషయంలో కూడా చాలా స్వేచ్ఛగా ప్రవర్తించేవాడు. తన కొడుకు యుక్తవయస్సు రావడంతోనే బయట తిరుగుతూ వ్యభిచారిణులతో కాలం గడుపుతున్న విషయాన్ని పసిగట్టి తన దగ్గర కోర్కెలు తీర్చుకోవడానికి వచ్చే గొప్పింటి స్త్రీలను అతడి దగ్గరకు పంపించేవాడు. గ్రీకు తత్త్వవేత్త సోక్రటీస్ కూడా భార్య గయ్యాళితనంతో విసుగెత్తినవాడే. ప్రఖ్యాత మనస్తత్త్వవేత్త ఫ్రాయిడ్ అభిప్రాయం ప్రకారం ఏ స్త్రీ అయితే భర్త అంటే గౌరవం లేకుండా ప్రవర్తిస్తుందో ఆ స్త్రీ లైంగిక చర్యలో భర్తతో సరైన ఆనందం, తృప్తి పొందటం లేదని అర్థం. ఇది అక్షరసత్యం. స్త్రీని సుఖపెట్టలేని పురుషుడు జీవితంలో మానసిక బాధను అనుభవించకుండా ఉండలేడు.

-భూక్యా గోపినాయక్